

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ II

První den moji školní docházky byl kraťoučký. Po první hodině si nás všechny rozebrali příbuzní. Mě babička. A odpoledne si mě zavolal táta k vážné domluvě. Řekl mi: Leslí, jsi už velký kluk, který chodí do školy. Tak ti musím říct pár moc důležitých věcí a na dalších se spolu musíme domluvit. Tak zaprvé – když se ve škole nebo i mimo ni dostaneš do nějakých problémů, můžeš za mnou kdykoliv přijít a požádat o pomoc. Budu ti věřit a vždycky se za tebe postavím. Ale musíš mi teď slíbit, že mi nikdy nebudeš lhát. Víš, je úplně normální, když kluci něco provedou. Prostě se přiznají, dostanou řemenem na holou a je to provždy vyřízené. Když by jsi mi ale lhal, postavil bych se za tebe, bojoval za tebe a nakonec by se ukázalo, že jsem hlupák, který uvěřil lháři. To bych ti dost dlouho neodpustil. Kromě toho bys stejně musel najisto počítat s tím výpraskem řemenem na holou za tu tvoji lumpárnu a potom ještě navíc bych ti přidal dalších 25 na holou fišpankou. Tedy pokud by jsi vzorně po celou dobu špulil. Pokud by jsi to nedokázal a musel bych si tě přidržet, byl by to dvojnásobek. Slibuješ?? Ano tatínku. Dobře Leslí tak ruku na to. Když jsme si podali ruce, měl jsem dost slavnostní pocit. Ale táta pokračoval: Zavedeme si vybrané prohřešky, které se budou trestat jenom fišpankou na holou. Kromě lhaní bude 25 i za krádež, zmlácení holky nebo slabšího kluka a drzé chování k dospělému člověku. 12 potom bude za odmouvání mamince. Čtyři za každé moc sprosté slovo a také za klení. Za každé běžné sprosté slovo bude jedna. A kdyby tě někdy napadlo jít místo do školy někam s klukama, třeba do lesa, tak to bude 25 za každou hodinu vyučování. Rozumíš? Ano táto. Tak mi to všechno zopakuj ..... postupně jsme to spolu zvládli celé zopakovat .....

Samotný vstup do školních lavic byl pro mě naprostým šokem. Místo stálého pobíhání, neustále zaháněli hyperaktivní dítě do lavice. Bylo to neskutečné týrání. Nyní si nejsem jistý, jestli jsem byl na tom hůře já, nebo paní učitelka. Každopádně jsem si připadal jako přetopený kotel těsně před explozí. Velkým problémem byly také moje poruchy učení, o kterých se tehdy nevědělo, že existují. Dysortografie /háčky, čárky, vynechaná písmena/ se ještě projevovala minimálně, ale dyslexie při čtení se projevovala jako velká nepozornost a lajdáctví. A dysgrafie v písance – no to je prostě hrůza!! Drápeš jako kocour!!! Dej si alespoň trošičku záležet ty rošťáku!! Přišly psací úkoly navíc. Nezlepšily skoro nic, jen mě při nuceném sedění navíc vždy úplně dorazil nedostatek pohybu. Školu jsem začal velmi upřímně nenávidět. V první třídě se nikdy moc nepětkovalo. Ale první pětku z celé třídy dostal Leslí. Kupodivu to nebylo ze psaní, ale z počtů. Paní učitelka si vzala můj sešit z lavice, podívala se do něj a zeptala se někam do třídy: tři jablíčka a dvě jablíčka je kolik jablíček?

V mém počteníku bylo jako výsledek zapsaná číslice 5. Jenže malá Hanička – šprtka z první lavice, se přihlásila: paní učitelko to ale nejsou jablíčka, ale hrušky. Paní učitelka na mne zle pohlédla a přímo zařvala – to že jsou hrušky ?? Tahle jablíčka??? A do sešitu mi napsala velikou červenou pětku. Měl jsem dost strach, že ji objeví mamka a zase ozve to její obávané: Leslí, to jsi přehnal! Nachystej si prcku! Opravdu ji objevila, zeptala se co a jak a pak se dlouho smála. Pětky v písance začaly přicházet brzy potom. Byl jsem rodičům moc vděčný, že za celou moji školní docházku jsem nikdy, opravdu nikdy, nedostal za žádnou známku na zadek!! Na druhé straně je ale také pravda, že poměrně často, při beznadějných pokusech rodičů odstranit drilem moje poruchy učení, bych se nejraději svlékl jen do trička a ponožek, vyšpulil zadek a schytl pořádný výprask, jen kdyby mi už naši dali pokoj!

To za chování jsem v deníčku nosil domů každý den několik černých puntíků. To ale tátu naprosto nebralo a mamku snad je trošku.

Ve druhé třídě ale přišly změny. Když jsme se, jako již zkušený kolektiv školáků, vevalili do svojí nové třídy, trošku jsme se zarazili. V poslední lavici seděl osamělý, cizí, dost smutný kluk. Před jeho lavicí byla v betonové podlaze dost velká díra. Někdo křikl, že se propadl tou dírou v podlaze. Velice jsme se mu začali všichni smát a chlapec velice plakal. Tak, že ho po svém příchodu do třídy musela paní učitelka velice utěšovat. Představila ho jako Milana. Druhý den, hned ráno, jsme se mu všichni zase začali velice smát, Milan nám všem, postupně, velice rozbil hubu a bylo rázem po legraci. Druhý den každý také dostal žákovskou knížku, tu jsme společně pod vedením paní učitelky vypsali. Když taťka přišel domů, vyptával se na školu a nechal si ukázat i žákovskou knížku. Hrdě jsem mu ji podal, částečně i proto, že jsem na poznámku za rušení výuky v ní úplně zapomněl. Když ji taťka objevil, posadil si mě k sobě ke stolu a dlouze mluvil o tom, že děti chodí do školy proto, aby se něco naučily a ne tam dělat rošťárny. Moc jsem ho neposlouchal, byl jsem napevno domluvený s klukama a už jsem měl dost zpoždění. Třetí školní den jsem opět donesl poznámku. Tátova přednáška o nezbytnosti slušného chování ve škole trvala snad hodinu. Zakončil ji tím, že pokud nedojde k zásadní změně, bude moc zle. Další den při kontrole žákařdy zjistil, že sice ke změně došlo, ale k horšímu. Měl jsem prostě ty poznámky dvě!! Odevzdaně jsem očekával dlouhé kázání, ale táta překvapil stručností: to si děláš ze mě legraci?!?!? Tak poslouchej dobře, odedneška dostaneš za každou jednu poznámku 25 řemenem na holou. Pokud bude jedna, přihlásíš se o trest vždy večer v 10 hodin, jen v kabátku od pyžama. Pokud by byly dvě – jako dnes, tak hned jak přijdu domů si odložíš jen do trička a ponožek a dostaneš trest za tu první. Druhou potom vyřídíme před spaním. V duchu jsem ocenil jeho, jen krátkou, řeč. A následující den donesl další poznámku. Byla jen jedna, možná i proto, že byla sobota a měli jsme jen tři vyučovací hodiny. Večer mě máma normálně umyla, utřela a oblékla do pyžama. Byli jsme hotoví pár minut před desátou. U své postele jsem si zase sundal kalhoty, seběhl patro do staré kuchyně, vstoupil dovnitř a zůstal stát za dveřmi. Táta luštil křížovku. Potichu jsem se připomněl – táto. No copak je? Jsem tady. No, jestli jsi si přišel pro trest, budeme mluvit jasně a v celých větách. Takže mi nahlas ohlásíš: táto přišel jsem si pro trest a i potom budeš odpovídat v celých větách. Tak jdi ven a přijdi ještě jednou. Vyšel jsem a hned zase

zpět na věšák, vyběhl lehounce do prvního patra, padl obličejem na postel a propadl se někam pryč.

Druhý den – v neděli jsem se probudil a bylo mi nádherně. Vyrazil jsem rychle ven, za hodinu se vrátil, nasnídal se a úplně bez říkání jsem si rychle zopakoval tvrdé souhlásky, udělal domácí úkol z počtů a vyrazil zase ven. Večer jsem se převaloval na posteli a snažil se usnout. Když jsem se naposledy díval na budík, bylo na něm 00,47. Krátce potom jsem konečně usnul. Ze školy jsem donesl poznámku. Večera jsem se už nebál, jen jsem se vůbec natěšil na velmi nepříjemnou ¾ hodinu před spaním. Kalhoty od pyžama jsem si v koupelně vůbec nechtěl oblékat, ale mamka byla neoblomná. A tak jsem si je k sobě do pokojíčku nevynesl v ruce, ale na sobě a tam si je znovu sundal. Těsně před desátou jsem vešel do kuchyně za tátou a nahlas řekl: Tatínku, přišel jsem si pro trest. - A kolik jsi si dnes vykoledoval ? - 25 řemenem za holou tatínku - právě, podej si řemen - děkuji, běž se prosím nachystat. Již sám jsem sešel do sklepa, zaklekl na lavičku a opřel se o lokty. Záda jsem neprohýbal, jen jsem je rozcvičil několika kočičkami a čekal, až dorazí táta a začne zase sekec. Za chvíli přišel, stoupl si na moji pravou stranu a potichu se zeptal: Můžem? Lehl jsem si hrudníkem na předloktí, moje holá zadnice se vyšpulila proti řemenu snad až ke stropu, a pořádně zatnuté zuby měly čelit bolesti. Šílená štiplavá bolest na okraji pravé půlky už mě sice nezaskočila, ale tomu nechtěnému Aůůů se nedalo vyhnout. A snad po minutě Jaůůů na druhé straně. A znova a znova, jen se strana bolesti pravidelně střídala. Slabě jsem si uvědomoval, že švihance jsou stále snesitelnější. V duchu jsem si trest počítal, už se to celkem dalo dobře vydržet. Najednou jsem si uvědomil, že jsem na dvacítce a taky už se ozval i táta, **pozor !! dvacátá první!** No závěr jsem si zase užil na samém pokraji zhroucení, stejně jako mamčinu smršť vždy na začátku. Když mi táta dovolil konečně vstát, zase mě pohládl po hlavě a otázka: Leslí, máš toto zapotřebí? zněla opět velmi smutně. Uklid' prosím řemen a mazej spinkat. Zase jsem byl lehouchký jako pírkó, řemen jsem pověsil na věšák a padl obličejem na postel. Někam sem se začal rychle propadat, ale najednou mě něco vrátilo na chvíli zpět. Kdosi mi tahal zpod těla peřinu, na které jsem ležel. Ještě jsem cítil, jak mne táta přikrývá, dává pusú na skráň a tichounce říká: dobrou noc chlapče.

Ve středu a ve čtvrtek se vše jako přes kopírák opakovalo. To už jsem celkem jasně tušil spojitost mezi večer uděleným trestem a bleskovým usínáním. Proto jsem si ani nedělal ve škole násilí úzkostným vyhýbáním se poznámkám. A když jsem v pátek donesl dokonce dvě, podařilo se mi nakonec přece jen uprosit tátu, abychom tu druhou vyřídili až v neděli večer. Ale byla to opravdu fuška, protože se tatínek celý týden těšil na nedělní večer, kdy konečně nebude muset seřezat svého syna.

Co bylo zajímavé, **žádný** výprask od maminky mě nikdy neuvolnil tak jako **každý** od táty. Asi to bylo tím, že mě rozzuřená mamka vlastně mlátila a přitom na mě současně i řvala. Naproti tomu mi táta v naprostém klidu a až přátelské atmosféře, bez výčítání, sice nekompromisně

ale s nehranými projevy soucitu, téměř vždy udělil již dopředu stanovený trest za překročení mantinelu, který jsem potom opravdu překročil.

A takto proběhlo dva a půl roku. Večerní výprask byl stejně nepříjemný, jako dvouhodinová snaha usnout. Ale druhý den po výprasku jsem se cítil nesrovnatelně lépe. V pohodě, žádný velký přetlak uvnitř těla. A navíc jsem se nemusel snažit nedostat poznámku. Ani jsem je schválně nemusel vyhledávat, většinou k napsání každý den nakonec došlo. Konec tohoto stavu způsobila až třítydenní škola v přírodě ve čtvrté třídě v závěru měsíce dubna.

www.spankboy.cz